

Arrest

**nr. 122 812 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 november 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 4 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 januari 2013 en op 11 april 2013.

1.3. Op 20 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 juni 1983 in Aleppo-stad. U bent soenniet. U zou uw legerdienst hebben gedaan van 2002 tot 2004. U zou toen hebben gewerkt als lijfwacht van de politiechef van de provincie Lataqia. Na uw legerdienst zou u de mogelijkheid hebben gekregen om verder te werken als lijfwacht, maar u verkoos dit niet te doen omdat u meer zou kunnen verdienen als u op zelfstandige basis zou werken. In 2005 opende u een zaak waar u tafelnappen, gebedstapijtjes, gebedskledij en sluiers verkocht. U verkocht de zaak in 2007 omdat u niet goed verdiende. U ging op commissie werken als verkoper tot begin 2008. Vervolgens sprong u soms bij in de kantoorboekhandel van uw neef, in drukke periodes en dit tot juni 2009. In 2007 zou u op straat een vrouw hebben leren kennen. Jullie zouden een relatie met elkaar zijn begonnen. Later zou u hebben ingezien dat deze vrouw zich prostitueerde. Omdat u zich vernederd voelde, zou u wraak hebben genomen op haar door haar vader anoniem op te bellen en hem in te lichten over de handel en wandel van zijn dochter. In mei of juni 2009 viel deze vrouw samen met haar broers de zaak binnen van uw broer op een moment dat u zich daar ook bevond. U werd door haar aangewezen en vervolgens geslagen. In de periode die volgde, zouden zij nog verschillende keren bij u thuis zijn langsgeweest om u te bedreigen. Omdat u vreesde voor uw leven, zou u besloten hebben het land te verlaten en naar België te vluchten, waar u op 6 november 2009 aankwam.

Op 10 november 2009 zou u in België een eerste asielaanvraag hebben ingediend. Op 4 februari 2010 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielaanvraag ongeloofwaardig werd geacht.

Op 4 oktober 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich nog steeds op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. Verder verwees u naar de algemene onveilige situatie in Syrië als gevolg van het uitbreken van de revolutie. U haalde aan dat uw oom om het leven was gekomen als gevolg van foltering nadat hij door de Syrische autoriteiten was gearresteerd na een deelname aan een betoging tegen het regime. Verder vreesde u te zullen worden ingeschakeld als reservist bij het leger om de orde te handhaven naar aanleiding van de Syrische revolutie.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst verklaarde u zich nog steeds te baseren op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. U haalde aan dat op een gegeven moment uw broer werd geslagen door uw vijanden. U vermoedde dat men uw familie geld wilde afhandig maken. Buiten dit ene feit dat omstreeks januari 2012 plaatsvond, zou u niets anders hebben vernomen mbt. deze problemen (zie gehoorverslag CGVS 3 januari 2013, p. 3). Wat er ook van zij, uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS ongeloofwaardig geacht. Immers gelet op het hoge gehalte aan onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken betreffende uw vluchtrelaas, reisroute en identiteit diende er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd was uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken (zie beslissing eerste asielaanvraag, toegevoegd aan het administratief dossier). Het is duidelijk dat de erg vage en weinig concrete verklaringen die u in verband met dit probleem bijkomend aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag niet van die aard zijn om de eerdere vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Daarnaast verwees u naar de algemene onveilige situatie in Syrië als gevolg van het uitbreken van de Syrische revolutie (zie gehoorverslag DVZ). Met deze verklaringen toont u evenwel geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan.

Tenslotte haalde u nog aan te zijn opgeroepen om als reservist in het leger te dienen (zie gehoorverslag CGVS 3 januari 2013, p. 3 en p. 4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u hierover weinig overtuigende verklaringen aflegde. Vooreerst is het opmerkelijk dat u tot op het gehoor van 3 januari 2013 klaarblijkelijk geen stappen had ondernomen om enige bewijsstukken te bekomen in verband met uw oproeping als reservist door het Syrische leger. U wist niet dat dit nodig was. Het is evenwel onbegrijpelijk dat u enerzijds een tweede asielaanvraag indient die in belangrijke mate gebaseerd is op deze oproeping, maar dat u anderzijds het belang van het voorleggen van bewijsstukken niet zou hebben ingezien (zie gehoorverslag CGVS 3 januari 2013, p. 5). Bovendien wist u niet met zekerheid te zeggen of u anderhalf jaar geleden daadwerkelijk werd gezocht door de autoriteiten omdat men u als reservist wilde oproepen. Uw ouders zouden u hierover geen uitsluitel hebben gegeven. U heeft tevens nagelaten dit uitdrukkelijk aan hen te vragen. U lichtte toe: "die feiten

zijn niet duidelijk. Ik weet het niet. Misschien waren ze op zoek naar anderen ook" (zie gehoorverslag CGVS 3 januari 2013, p. 7). Wat er ook van zij, uw verklaringen ivm uw legeroproeping zijn weinig overtuigend noch concreet. Bovendien heeft u tot op heden nog steeds geen bewijsstukken voorgelegd in verband met uw oproeping als reservist door het Syrische leger.

Wat de dood van uw oom betreft moet opgemerkt dat u hiervan evenmin enig begin van bewijs neerlegt en het enkel houdt bij uw 'blote' verklaringen.

Omwille van bovenstaande redenen kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er in de provincie Aleppo een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, § 2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Uw afkomst uit Aleppo wordt niet in twijfel getrokken.

Niettegenstaande het bestaan van een reëel risico op ernstige schade dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven.

Uit uw verklaringen ten aanzien van het CGVS blijkt dat u van 2002 tot 2004 in het kader van uw verplichte legerdienst werkte als één van de belangrijkste persoonlijke lijfwachten van Amid Hussein Wahoud, de politiechef van de provincie Lataqia en later van de provincie Homs (zie gehoorverslag CGVS 11 april 2013, vragen 5-14). Hussein Wahoud stond erom bekend erg streng en genadeloos te zijn. Ter illustratie van het wreedaardig beleid dat hij ten uitvoer legde, gaf u zelf enkele prangende voorbeelden. Zo verwees u eerst naar het geval van een man die zonder toestemming met de zoon van Hussein Wahoud was uitgeweest en die daarom zes maanden werd opgesloten in de zeer beruchte gevangenis van Tetmur. U lichtte verder toe dat Hussein Wahoud een groot voorstander was van het gebruik van folter- en marteltechnieken. U verwees naar een concreet voorbeeld waarbij uzelf betrokken was: een man werd onderworpen aan zware martelingen omdat hij weigerde bekentenissen af te leggen in verband met een zaak van oplichting. Hij werd overgebracht naar de afdeling "criminele zaken" waar hij werd verplicht om gedurende een hele dag op één been te staan. Vervolgens werd er heet water op zijn lichaam gegoten. Zijn vingertoppen werden afgesneden. U zou op een gegeven moment ter plaatse zijn gekomen terwijl de martelingen aan de gang waren. U kreeg van Hussein Wahoud de opdracht om een emmer met heet water over het lichaam van de man te gieten. U gaf toe dat dit zeker brandwonden veroorzaakte (zie gehoorverslag CGVS, vragen 35- 47). Verder verwees u nog naar een incident tussen enkele burgers op een bus en enkele politieagenten waarbij u ook zelf betrokken was. U werd samen met anderen opgeroepen om de agenten bij te staan. De burgers werden gearresteerd en overgebracht naar uw politiechef. U vermoedde sterk dat ook deze mensen onderworpen werden aan martelingen (zie gehoorverslag CGVS 11 april 2013, vragen 50 en 51). Eerder tijdens het gehoor had u nog verwezen naar enkele arrestatiecampagnes gericht tegen drugsdealers en smokkelaars. U lichtte toe dat hierbij buitensporig geweld werd gebruikt "omdat die mensen zich niet zomaar overgaven". U verklaarde zelf in een aantal gevallen elektrische stokken te hebben gebruikt en verder werden er onder andere klappen toegediend met de achterkant van Kalashnikovs. Jullie hadden uitdrukkelijk de opdracht gekregen om geweld te gebruiken ten aanzien van mensen die zich niet zomaar lieten arresteren en zelfs te schieten op arrestanten die trachten te vluchten (zie gehoorverslag CGVS 11 april 2013, vragen 24-32). Tenslotte haalde u nog aan dat Hussein Wahoud heel regelmatig mensen liet arresteren omdat "ze hem niet aanstonden" en u diende er dan voor te zorgen dat dit administratief geregeld werd, wat u ook deed (zie gehoorverslag CGVS 11 april 2013, vragen 54 en 55).

Het moge duidelijk zijn: het beleid onder leiding van politiechef Amid Hussein Wahoud, was - zoals u het zelf ook benoemd - een wreedaardig beleid, waarbij buitensporig geweld, martel- en foltertechnieken, disproportionele (gevangenis)straffen en totale willekeur eerder regel dan uitzondering waren. Het is overigens van een algemene bekendheid dat de Syrische veiligheids- en politiediensten bijzonder brutaal optreden tegen de burgerbevolking. Foltering en andere onmenselijke praktijken waren/zijn schering en inslag (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Zoals blijkt uit de door u opgegeven voorbeelden was u zeer goed op de hoogte van het wreedaardig beleid van uw

politiechef Wahid Hussein. Meer nog: in een aantal gevallen voerde u dit wreedaardige beleid mee uit. U nam deel aan arrestaties van mensen van wie u wist dat ze daarna werden gemarteld en in één concreet geval werd u zelfs ingeschakeld om een persoon effectief te martelen. U diende tevens willekeurige arrestaties administratief te 'regelen' ook al was u op de hoogte dat het lot van de betreffende arrestant(en) gruwelijk kon zijn. Er kan dan ook worden gesteld dat u medeverantwoordelijk bent voor de mensenrechtenschendingen die in die periode begaan werden op de dienst van Hussein Wahoud. Uw hulp bij de arrestatie en uitlevering van personen, hetzij op het terrein zelf, in het kader van arrestatiecampagnes, hetzij op administratief vlak, was wezenlijk en faciliteerde de nadien begane mensenrechtenschendingen waaraan u overigens zelf ook heeft deelgenomen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich op één of andere manier zou hebben verzet of dat u zich heeft proberen te onttrekken aan de taken die u werden opgedragen. Tijdens uw legerdienst van 2 jaar zou u nooit hebben overwogen om hieraan te verhelpen, bijvoorbeeld door een overplaatsing te vragen of uit uw dienst te deserteren (zie gehoorverslag CGVS, vragen 57-59). U haalde verder aan dat u verplicht was de opdrachten en/of bevelen uit te voeren (zie gehoorverslag CGVS 11 april 2013, vraag 48). Het dient inderdaad bevestigd te worden dat de Syrische overheid grote druk kan uitoefenen op dienstplichtigen. Wat uzelf betreft, blijkt daarentegen niet dat u bijzonder veel last had van gewetensproblemen in verband met het mede door u ten uitvoer gebrachte wreedaardig beleid van politiechef Hussein Wahoud. Bij aanvang van het gehoor liet u optekenen dat u het aanbod had gekregen om de functie van persoonlijke bodyguard van Hussein Wahoud verder uit te oefenen na uw legerdienst. U zou dit aanbod evenwel hebben afgewimpeld om verschillende redenen. U haalde aan dat u als zelfstandige meer geld kon verdienen. U verwees ook naar het feit dat u als bodyguard van de politiechef ver van uw familie was verwijderd. Tenslotte vreesde u ook vroeg of laat betrokken te geraken in corruptietoestanden (zie gehoorverslag CGVS 11 april 2013, vraag 17). Opvallend is dat u zijn wreedaardig beleid niet spontaan aanhaalt als een reden die u tegenhield om de functie te bekleden. Klaarblijkelijk was het financiële aspect meer doorslaggevend in uw argumentatie dan de wijze waarop hij met zijn functie omging. Dit is frappant. Later tijdens het gehoor haalde u de wreedaardige opdrachten wel aan als argument om niet langer te werken voor Hussein Wahoud. U voegde eraan toe dat u bij aanvang van het gehoor dit argument ook al had aangehaald. Dit blijkt nochtans niet uit het gehoorverslag. Vervolgens liet u optekenen dat het feit dat u ver van uw familie verwijderd zou zijn het belangrijkste argument was om niet meer verder te werken voor Hussein Wahoud. De zwakke verloning was voor u het tweede belangrijkste argument. Het wreedaardige beleid was voor u pas het derde argument (zie gehoorverslag CGVS 11 april vragen 61 en 62). Hiermee toont u opnieuw aan dat u niet bijzonder veel last had van gewetensproblemen bij uw samenwerking met Hussein Wahoud. U vermoedde overigens dat één van de redenen waarom men u had aangeworven als persoonlijke lijfwacht van Hussein Wahoud precies lag in het feit dat u erom bekend stond bevelen altijd en direct uit te voeren (zie gehoorverslag CGVs 11 april 2013, vragen 77 en 78). Dat Hussein Wahoud in u de ideale persoon zag om als zijn persoonlijke lijfwacht te blijven fungeren spreekt boekdelen en bevestigt de conclusie dat u de bevelen die u kreeg in het kader van het wreedaardige beleid van Hussein Wahoud zonder veel schroom en zonder gewetensbezwaren uitvoerde en alleszins een zeer verdienstelijke indruk maakte op uw chef.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, sectie A, § 1 van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit. Waar in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat hij niet aantoonbaar is opgeroepen als reservist in het Syrische leger, bevestigt verzoeker dat er op dit vlak inderdaad geen schriftelijk bewijsstuk bestaat. Er zijn echter wel zijn herhaalde verklaringen, aldus verzoeker, alsook het feit dat het bovendien zeer waarschijnlijk is dat hij in functie van de in het voorjaar van 2011 ontstane revolutie/burgeroorlog wel moest opgeroepen worden ter verdediging van de Syrische staat. Ook is het volgens verzoeker moeilijk tot onmogelijk om in de huidige stand van zaken in Syrië een overlijdensbewijs van zijn oom M.K. voor te leggen, die blijkens

verzoekers verklaringen in de loop van 2011 overleden is aan zijn verwondingen ingevolge de burgeroorlog.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6, lid 1, 5° van de vreemdelingenwet, benadrukt verzoeker vooreerst dat hij diende in het kader van zijn militaire dienst en dat hij geen beroepsmilitair was. Voorts laat verzoeker gelden dat hij niet voorafgaandelijk werd verwittigd van de mogelijkheid tot toepassing van de uitsluitingsclausule waarmee hij in de beslissing werd geconfronteerd. Het laatste interview van 11 april 2013 was er duidelijk uitsluitend op gericht informatie te verzamelen omtrent een mogelijk "misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de mensheid" en dit als dader, mededader, medeplichtige of moreel verantwoordelijke, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij hiervan niet op voorhand op de hoogte werd gesteld en hij evenmin – zoals een strafrechtelijke beklaagde die een gevangenisstraf in het kader van een voorhechtenis riskeert – bijstand van een raadsman kreeg. Verzoeker meent dat dit geen correcte houding is en een schending van het recht van verdediging inhoudt. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellend dat de bepalingen inzake uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus gelet op hun aard beperkend moeten worden geïnterpreteerd en dat, vooraleer tot uitsluiting te komen, de betrokkene in de gelegenheid moet worden gesteld zijn verweermiddelen in verband met de op hem rustende verdenkingen te doen gelden. Door de uitsluitingsgrond van ambtswege toe te passen zonder de heropening van de debatten te bevelen en zonder hem de mogelijkheid te geven zich te verdedigen, zijn volgens verzoeker zijn rechten van verdediging geschonden.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van het Federal Court of Canada (in de zaak Ramirez/Canada van 1992) volgens hetwelk 3 zaken moeten worden getoetst: 1. "Membership in an organization which committed international offences as a continuous and regular part of its operation; 2. Personal and knowing participation; 3. Failure to dissociate from the organization at the earliest safe opportunity." Met betrekking tot voorwaarde 2 laat verzoeker gelden dat niet kan worden gesteld dat hij een effectief gezag heeft uitgeoefend op wie dan ook, vermits zijn taken voornamelijk uitvoerend van aard waren. Evenmin kan volgens verzoeker worden gesteld dat zijn eventuele bijdrage wezenlijk van aard is geweest. Onder verwijzing naar de in de Vreemdelingencirculaire 2000 gegeven omschrijving van "*Personal Participation*" voert verzoeker aan dat hij slechts enkele keren een persoonlijke daad heeft gesteld. Buiten zijn telkens herhaalde verklaring over de quasi-onontkoombare plicht om dergelijke opdrachten uit te voeren, kan naar het oordeel van verzoeker ook niet worden voorgehouden dat zijn bijdrage wezenlijk was, in de zin dat – als hij die daden niet had gesteld – de schending niet of anderszins zou hebben plaatsgevonden. Met betrekking tot voorwaarde 3 bevestigt verzoeker dat hij op het moment van de uitvoering van de mogelijke schendingen zijn afkeuring niet heeft laten blijken en zich niet direct heeft gedistantieerd in woorden of daden of is weggegaan of gedeserteerd uit het leger. Verzoeker betoogt in dit verband dat het duidelijk niet zijn eigen morele keuze was en dat de uitvoering van de dienstplicht zeer erg verplichtend was, wat het Commissariaat-generaal toegeeft in zijn beslissing waar wordt gesteld "... dat de Syrische overheid grote druk kan uitoefenen op dienstplichtigen". Verzoeker verwijst te dezen naar zijn verklaringen waar hij het voorbeeld gaf van een gedeserteerde bewaker, die een jaar naar de beruchte gevangenis Tetmur werd gestuurd, wiens nagels bij terugkeer waren uitgetrokken en die na zijn vrijlating nog een jaar legerdienst moest doen als gewone soldaat. Zo'n gevallen stemmen tot nadenken, aldus verzoeker, die besluit dat hij misschien wel persoonlijk enkele malen heeft deelgenomen aan een vorm van mensenrechtenschending, doch slechts in beperkte mate, in een uitvoerende taak, zonder het bekleden van een voldoende hoge positie en dus zonder een wezenlijke bijdrage daaraan. Hij meent dus wel degelijk internationale bescherming te verdienen omdat er voldoende "verschoningsgronden" zijn.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd en wordt hij uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) hij verklaarde zich nog steeds te baseren op dezelfde feiten als die van zijn eerste asielaanvraag, die gelet op het hoge gehalte aan onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken betreffende zijn vluchtrelaas, reisroute en identiteit ongeloofwaardig werd geacht en de erg vage en weinig concrete verklaringen die hij bijkomend aflegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag omtrent een incident waarbij zijn broer omstreeks januari 2012 door zijn vijanden zou zijn geslagen niet van die aard zijn om de eerdere vaststellingen in positieve zin te wijzigen, (ii) hij met zijn verwijzing naar de algemene onveilige situatie in Syrië als gevolg van het uitbreken van de Syrische revolutie geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aantoonde, (iii) zijn verklaringen in verband met zijn oproeping als

reservist door het Syrische leger weinig overtuigend noch concreet zijn en hij hiervan bovendien geen bewijsstukken heeft voorgelegd, (iv) hij evenmin enig begin van bewijs neerlegt van de dood van zijn oom en hij het enkel houdt bij zijn 'blote' verklaringen en (v) niet wordt getwijfeld aan zijn afkomst uit Aleppo, waar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict doch hij dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij medeverantwoordelijk is voor de mensenrechtenschendingen die in de periode van zijn verplichte legerdienst van 2002 tot 2004 begaan werden op de dienst van Hussein Wahoud, de politiechef van de provincie Lataqia en later van de provincie Homs, daar zijn hulp bij de arrestatie en uitlevering van personen, hetzij op het terrein zelf in het kader van arrestatiecampagnes, hetzij op administratief vlak wezenlijk was en de nadien begane mensenrechtenschendingen, waarvan hij zeer goed op de hoogte was en waaraan hij overigens zelf ook heeft deelgenomen, faciliteerde en nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich op één of andere manier zou hebben verzet of dat hij zich heeft proberen te onttrekken aan de taken die hem werden opgedragen.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Zo laat hij de motieven ongemoeid waar de commissaris-generaal correct stelt dat (i) verzoeker zich baseert op dezelfde feiten als die van zijn eerste asielaanvraag, feiten welke gelet op het hoge gehalte aan onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen en het gebrek aan bewijsstukken betreffende zijn vluchtrelaas, reisroute en identiteit ongeloofwaardig werden geacht, en de erg vage en weinig concrete verklaringen die hij bijkomend aflegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag omtrent een incident waarbij zijn broer omstreeks januari 2012 door zijn vijanden zou zijn geslagen niet van die aard zijn om de eerder gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen en (ii) hij met zijn verwijzing naar de algemene onveilige situatie in Syrië als gevolg van het uitbreken van de Syrische revolutie geen persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aantoonde. De motivering dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker uiteenzet waarom het voor hem moeilijk tot onmogelijk zou zijn om bewijsstukken bij te brengen van zijn oproeping als reservist door het Syrische leger en van het gewelddadige overlijden van zijn oom, kan hij de Raad allerminst overtuigen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker een doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij hij in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien er redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze stukken voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Uit het administratief dossier blijkt echter allerminst dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn oproeping als reservist of het overlijden van zijn oom te staven, ook al bestond hiertoe de mogelijkheid. Hij verklaarde immers op 16 november 2011 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken over bewijsstukken te beschikken maar dat hij de originele documenten op dat moment niet kon voorleggen en dat hij de documenten nog per fax moest verkrijgen (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 37). Ook uit verzoekers verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zijn ouders in het bezit zijn van

de oproepingsbrief en dat hij zou proberen om hiervan een fotokopie te bekomen (administratief dossier, stuk 9, p. 5 en p. 8-9) zodat de stelling in het verzoekschrift dat er geen schriftelijk bewijsstuk bestaat van zijn oproeping als reservist in het leger niet ernstig is. Dat verzoeker thans nog steeds de bewijsstukken waarover hij naar eigen zeggen beschikt voor te leggen wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een manifest gebrek aan medewerking en laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn blote beweringen in dit verband, die zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing weinig overtuigend zijn.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het volharden in zijn ongelofwaardig bevonden asielmotieven, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongelofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen na een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië besluit dat er in de provincie Aleppo een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voortstelt de Raad vast dat verzoekers identiteit, zijn afkomst uit Aleppo, zijn positie en situatie in zijn land van herkomst en zijn hoedanigheid van burger geloofwaardig worden geacht.

2.6.2. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten voor het Syrische regime tijdens zijn verplichte legerdienst van 2002 tot 2004, niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...)”.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet stipuleert dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

- a) *hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
 - b) *hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
 - c) *hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*
- Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."*

Artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder "aanval gericht tegen een burgerbevolking" wordt verstaan: *"een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft."* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, p. 6).

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Om tot de toepassing van artikel 55/4 (a) juncto artikel 57/6, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet te besluiten, houdt de Raad rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.6.3. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de periode van 2002 tot 2004 dienstplichtige was en dat hij zijn legerdienst vervulde als lijfwacht van Amid Hussein Wahoud, de politiechef van de provincie Lataqia en later van de provincie Homs. Verzoeker zou twee maal hebben deelgenomen aan acties waarbij smokkelaars en drugsdealers werden gearresteerd. Hij zou geweld gebruikt hebben (elektrische stok en slaan met de achterkant van de kalashnikov) tegen personen die zich verzetten tegen hun arrestatie. Hoewel er soms ook werd geschoten op mensen die probeerden te vluchten, heeft verzoeker naar eigen zeggen nooit op iemand geschoten. Tevens was hij betrokken bij een incident tussen politieagenten en enkele burgers in een bus. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij één maal persoonlijk heeft deelgenomen aan foltering. In opdracht van de politiechef zou hij heet water over het lichaam van een arrestant hebben moeten gooien. Daarnaast zou het zijn taak zijn geweest om willekeurige bestraffingen administratief in orde te brengen (administratief dossier, stuk 9, p. 3 en p. 7-8 en stuk 5, vragen 6-16, vragen 21-30, vragen 39-47, vragen 50-51 en 54-56).

De Raad is van oordeel dat verzoekers activiteiten tijdens zijn verplichte legerdienst van 2002 tot 2004 niet vallen onder de uitsluitingsclausule van artikel 55/4 (a) van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat verzoeker op enig moment een leidinggevende, belangrijke of verantwoordelijke positie heeft ingenomen. Zo bepaalde daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden kan verzoeker, gelet op zijn profiel en de daden die hij heeft gesteld als soldaat/lijfwacht, voor de arrestaties en de martelingen tijdens zijn verplichte legerdienst geen individuele verantwoordelijkheid worden aangewreven die inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan een misdrijf tegen de menselijkheid, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte en kan niet worden besloten dat hij tijdens zijn verplichte legerdienst een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdrijven tegen de menselijkheid. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk morele bezwaren had tegen het wreedaardig beleid van politiechef Amid Husein Wahoud waarbij buitensporig geweld, martel- en foltertechnieken, disproportionele (gevangenis)straffen en totale willekeur eerder regel dan uitzondering waren. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij de behandeling van de man bij wiens foltering hij betrokken was niet terecht vond, dat hij het niet vond kunnen dat mensen zomaar willekeurig bestraft werden, dat hij de opdrachten om willekeurige bestraffingen administratief in orde te

brengen tegen zijn zin uitvoerde doch hij geen keuze had en niet kon weigeren omdat hijzelf dan zwaar gestraft zou worden en dat hij het beleid van de politiechef niet rechtvaardig vond (administratief dossier, stuk 5, vraag 49, vragen 54-60, vraag 67, vragen 73-75 en vraag 84).

2.6.4. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan of hieraan medeplichtig is. Aldus valt hij niet onder de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Aangezien verzoekers afkomst uit Aleppo, zijn positie en situatie in zijn land, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt hem, rekening houdend met de actuele situatie in zijn regio, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS